

Man gik derpaa til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Skove.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1033; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2119).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Hauch): Som ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, er der inden for Landstingsudvalget opnaaet Enighed om nogle Bestemmelser, som ændrer Lovforslaget paa visse Punkter. Disse Ændringer er i Hovedsagen i Overensstemmelse med de kritiske Bemærkninger, som blev fremsat ved Sagens første Behandling her i Tinget, dels fra konservativ Side, dels af mig paa Venstres Vegne.

Det første Ændringsforslag er stillet til § 6 og gaar ud paa, at 2det og 3die Stykke samles i eet Stykke, fordi 3die Stykke, som Lovforslaget nu er affattet, knytter sig meget nær til de Bestemmelser, som findes i 2det Stykke. Samtidig foreslaas der her en Ændring af ret væsentlig Betydning. I Lovforslagets § 6, 2det Stykke, staar der en Bestemmelse om, at det paahviler Skovtilsynet at drage Omsorg for, at Løvskovene ingen Steder i Landet, hvor der nu findes saadanne, udryddes, selv om Jordbunden ikke fuldt ud skulde egne sig til saadan Drift. Over for en saa kraftig og rigoristisk Bestemmelse har man fundet det naturligt, at der blev indskudt en Instans, som kunde drage Omsorg for, at der ydes Erstatning i saadanne Tilfælde, hvor de Indgreb, der finder Sted, i væsentlig Grad kan siges at berøre Ejernes økonomiske Forhold. Vi foreslaar derfor, at Ordene i 3die Stykke: „efter Forhandling med Fredningsnævnet“ gaar ud, og at der saa føjes et nyt Stykke til § 3, hvori der staar:

„medmindre Sagen er af en saadan Betydning, at det i Henhold til §§ 1, 5 og 10 i Lov Nr. 245 af 8. Maj 1917 om Naturfredning tilkommer Fredningsnævnet at afgøre Sagen. Denne kan forelægges Fredningsnævnet saavel af Skovnævnet som af Ejeren“.

Det vil med andre Ord sige, at dersom der foreligger et Tilfælde, hvor Skovtilsynet griber ind over for en Ejer og siger til ham:

Dette Areal maa du ikke rydde for Løvskov, medmindre der plantes Løvskov igen, saa vil en saadan Ejer kunne svare: det vil jeg ikke gaa ind paa, fordi det paavirker mine økonomiske Forhold. Dersom der saa ikke opnaas en Overenskomst mellem Skovnævnet, Skovtilsynet og Manden, kan Sagen indannes for Fredningsnævnet, og dersom Fredningsnævnet finder, at der er nogen Rimelighed i, at dette Skovareal bevares som Løvskov, kan Fredningsnævnet beslutte, at der ydes Erstatning til vedkommende i Forhold til det Tab, han eventuelt lider ved ikke i Stedet for Løvskov at maatte plante Naaleskov. Vi mener inden for Udvalget, og vi har faaet den højtærede Landbrugsminister til at tiltræde dette, at man herved har aabnet en Mulighed for dels at bevare disse Løvskovene, hvor de findes, dels at faa det gjort under en saadan Form, at ingen forurettes derved.

Endvidere har vi stillet et Ændringsforslag til § 17. Ærede Medlemmer vil maaske erindre, at § 17 vedrører Spørgsmaalet om Udnyttelse af Græsningen i Skovene. Udvalget har ment, at den foreslaede Affattelse ikke var tilfredsstillende, den blev ogsaa ret kraftigt kritiseret ved Sagens første Behandling, og vi er nu blevet enige om at foreslaa det høje Tings Medlemmer at stemme for en Ændring, hvori der staar følgende:

„Paa træbevoksede Arealer i Fredskove kan Skovtilsynet, hvor det kan ske uden Skade for Skoven, give Tilladelse til Græsning af Heste, Køer og Ungkvæg samt Svinedrift paa nærmere fastsatte Vilkaar. Al anden Græsning eller Drift med Husdyr paa nævnte Arealer er forbudt.“

Vi er fra alle Sider enige om, at med en Affattelse som denne udelukker man ikke en Udnyttelse af Værdier, der forefindes i Skovene, og paa den anden Side har Bestemmelsen faaet en saadan Form, at man kan være sikker paa, at Græsning i Skovene ikke giver Anledning til Ødelæggelse af Skovens Fremvækst og gode Drift i det hele taget.

Fremdeles har Udvalget stillet et Ændringsforslag til § 20. Bestemmelserne i § 20 har til Formaal at muliggøre, at flere Ejere kan samles om en ensartet Behandling af deres Skove, men saadan som Paragraffen oprindeligt var formet, maatte man gaa ud fra, at der kunde komme til at foreligge Tilfælde, hvor Ejere, der havde begæret en saadan Ordning, ikke senere kunde faa Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt de fandt den af Skovnævnet udfærdigede